

ШАМПИОНИТЕ

Джон Силвър
Тоширо Мифуне
Карл Люис
Вито Корлеоне
Хюпърт @ааам

Имената на изброените по-горе хора съвпадат с имената на известни личности. Нито един от споменатите обаче не бил и чувал за тях. Ако научели, че името им е носил човек, който е бил известен, щели много да се учудят. Никой от тях не знаел за своя съименник и гледали на името си по най-обикновен начин, по какъвто са гледали на него и техните съименници.

Джон Силвър

Джон Силвър купил къщата чрез някаква странна агенция за недвижими имоти, с която се свързал по интернет от един клуб в Марсилия и която не му поискала нищо повече от валидна кредитна карта и име за прехвърляне на имота. Сделката станала за по-малко от пет минути и комисионата по нея била някъде около петдесет евро. Сума, недостатъчна за да се напие човек в някой от стотиците барове в Марсилия, но напълно приемлива

като комисиона по оформяне на сделка за закупуване на къща с прилежаща селскостопанска постройка и двор от две хиляди квадратни метра. Стойността на имота била по-малко от хиляда евро.

След сключване на сделката и получаване на нотариален акт в електронен вид, скрепен с електронен подпис, Джон Силвър побързал да се омете от хотела, като оставил на пиколото едно евро бакшиш. След това се отправил към международна пътническа агенция, за да разбере как да стигне до държавата, където току-що се бил сдобил с недвижим имот. Преди това разгледал подробна карта на въпросната държава и след като не открил селцето, където вече имал къща, видимо доволен и развеселен показал среден пръст в неопределена посока.

В пътническата агенция останали леко изненадани от желанието на добре изглеждащия англичанин да пътува до тази страна, и то точно до този район. Добре изглеждащи англичани рядко пътували до тези места или ако пътували, не били добре изглеждащи. Работата на пътническата агенция обаче била да удовлетворява всякакви желания, колкото и чудати да били те.

След това се оказало, че не могат да му осигурят транспорт точно до споменатото село, понеже то липсвало и на техните карти. Джон Силвър още повече се развеселил от този факт и дори си затананикал някаква песничка, намигайки закачливо на девойката зад компютъра, която ровела по разни гугъли и мапове, за да намери тази странна дестинация. Накрая дошъл лично шефът на агенцията и тънейки в земята от срам, съобщил на Джон Силвър, че за съжаление не могат да осигурят билет точно до исканото населено място, но могат да предложат перфектен транспорт до най-близкия град в околността, който бил някакво туземно пристанище, а

оттам местна агенция щяла да се погрижи клиентът им да достигне местоназначението си.

Джон Силвър вместо да се възмути, както би направил всеки добре изглеждащ англичанин, радостно извикал и прегърнал през рамо слисания собственик на пътническата агенция. После платил в брой, благодарил, галантно целувайки ръка на всички дами от персонала, и изчезнал в посока летището, откъдето трябвало да започне своето пътешествие към новозакупения си имот от къща с прилежаща селскостопанска сграда и две хиляди квадратни метра двор.

Страната, където Джон Силвър – съименник на една легендарна личност, за която той по неизвестни причини не бил чувал – си бил купил имот, всъщност не била толкова неизвестна. Просто в последните няколко века тя останала настрана от новините или ако се появявала там, било за малко и с недобри отзиви. Всъщност държавата била доста стара. Толкова стара, че вече не ѝ празнували рождения ден, понеже го били забравили. Когато тя се била родила, повечето държави в Европа не съществували, родното място на Джон Силвър било една мочурлива област, където прадедите му се бъртели по цял ден, за да убият някой дръглив елен, а Марсилия, откъдето започнал пътешествието си, била голяма горедолу колкото макетите на Дисниленд, показващи как са живели хората в наколни жилища.

Това било някъде преди повече от тринайсет века. За толкова време живот държавата доста се била уморила и направо се чудела дали има смисъл да съществува. Било я обхванало нещо като старческа деменция на държавно ниво. При това в доста остра форма с пристъпи на маниакална психоза и суицидни помисли. Само така можело

да се обясни как една здрава, права и на достолепна възраст държава изведнъж започвала да хвърля всичко от себе си, да взима изумително глупави решения, да разрушава всичко, което дотогава била направила, да продава имот от къща с прилежаща селскостопанска сграда и две хиляди квадратни метра двор за по-малко от хиляда евро заедно с комисионата и да тегли една майна на целокупния народ, който всъщност я населявал и представлявал. Психопатологията на тези действия била толкова очевидна, че някои европейски лидери сериозно се уплашили дали това не е някоя нова държавническа болест, която да се окаже заразна. Затова побързали да успокоят орахавената държава с разни помощи, съветници, меморандуми и някое и друго евро за мили очи.

Всъщност причината за тази лудост изобщо не била старческа деменция. Не били и големите мозъци на хората, както твърдял един американски гуру с рошава коса и четинести мустаци. Напротив, големите мозъци на хората си функционирали много добре. Грижели се за тялото, казвали на разните му там жлези и органи как да действат, включвали и изключвали навреме важни неща като пубертет, овулация, старческо късогледство и младежки пъпки. Изобщо големият мозък си бил голям мозък и се справял с всичко, с което природата го била натоварила и била инструктирала.

Причината обаче хората да започнат да правят глупости била не големият им мозък, а програмите, инсталирани на него. Като една перфектна машина той съвместно изпълнявал всички нови функции и команди, които хората си тъпчели в мозъците по най-безобразен начин.

Вследствие на подобни операционни системи, натъпкани в главите на хората, държавите изпадали в състояние на деменция и тиха лудост. Операционните системи

се набивали в главите на хората от други хора, които си мислели, че знаят всичко за операционните системи на хората или пък чисто и просто им харесвало да наливат в големите хорски мозъци разни операционни системи, които кръщавали с най-различни имена, за да не забравят какво са сътворявали през годините и за да останат за поколенията. Поколенията обаче имали навика да отричат предишни операционни системи и да наливат в главите си нови, които смятали за по-добри, по-демократични и по-цивилизационни. Последната дума била от речника на последната операционна система, с която бил заразен големият мозък на хората в страната, където Джон Силвър си купил къща.

А причината добре изглеждащият англичанин да предпочете къща в обхваната от старческа деменция страна на над тринайсет века, населявана от хора с инсталирана в големите им мозъци операционна система, която очевидно не била за тях, та причината да избере всичко това пред уютния си дом в южен Съсекс, обграден от една страна от красиво езеро, а от друга от китно селце, в което живеели хора с големи мозъци и правилна операционна система, била една-единствена:

Джон Силвър се криел.

Мястото, където Джон Силвър си купил къща, било толкова далечно, забравено и загубено, че дори и тези, които управлявали изпадналата в старческа деменция държава, се чудели къде е този район и първоначално го търсели на картата някъде около Нубия. Как англичанинът, който се криел, успял да стигне до селцето не е ясно.

Едно мръсножълто такси го оставило в центъра на селото и правейки сръчен обратен завой, отпрашило об-

ратно към пристанищния град, където Джон Силвър качнал със самолет на една компания от Марсилия, която две години по-рано била фалирала, но хората с правилна операционна система още ползвали самолетите за превоз на разни пътници, предимно такива, които не искали да се хвалят къде отиват. Е, Джон Силвър бил от тях.

Когато таксито оставило англичанина в центъра на селото, бил хубав майски ден, липите се канели да цъфтят, люляците миришели умопобъркващо, а петлите, понеже било обедно време, викали, та се късали. Джон Силвър поел щастлив с пълни гърди от майския въздух и се отправил към сградата, която според него би трябвало да бъде муниципалитетът и пред която седели няколко души.

Тези, които седели отпред, били на средна възраст около хиляда години, най-младият бил около деветдесет, а най-старият не знаел точно на колко е и затова подозирали, че е набор на държавата. Тоест на повече от тринайсет века. Всички били толкова стари и изкукали, че никой не си бил направил труда да им инсталира нова операционна система в големите мозъци.

Джон Силвър се приближил до тях и казал едно:

– Хай!

После ги погледнал и му се сторило, че всичко го гледат малко високомерно, иронично, със зле прикрит сарказъм и очевидна погнуса. Все неща, които са смъртно обидни за един англичанин, без значение как изглежда той.